

polliseret Indretning, hvori alle Kjøbenhavnske Huuseiere ere tvungne at lade deres Eiendomme forsikre, saaledes at de hverken kunne lade dem være usforsikrede eller vælge en anden Forsikring, idetmindste ikke forsaaibdt deres Bygninger ikke have en saa stor Værdi, at den Kjøbenhavnske Brandforsikring ikke vil indlade sig paa at forsikre den paa en enkelt Eiendom. Det Naturlige er vistnok, at Enhver har Lov til at forsikre eller at lade være at forsikre, ligesom han vil, hvilken Tilstand ogsaa udenfor Kjøbstæderne og Kjøbenhavn er den gjældende her i Landet. Den samme Tilstand fandt Sted i Kjøbenhavn indtil 1795, idet den Kjøbenhavnske Brandforsikring var fri; men den store Brandulykke i det nævnte Aar gjorde det nødvendigt for Staten at scribe ind, for at Vedkommende kunde faae nogenlunde fuldstændig Erstatning for deres Skade, og man ansaae det da for fornødent at organisere en tvungen Brandforsikring, hvorunder alle Kjøbenhavnske Eiendomme skulde være indbefattede, for at de efterhaanden kunde bidrage til at afbetale den Hjælp, som Staten havde ydet ved denne Leilighed. Dette Forhold forekommer mig imidlertid ikke nu at være rigtigt, og ligesom der under de tidligere Forhandlinger, som paa andre Steder have været førte om denne Sag, er fremkommet Forslag om at ophæve dette den Kjøbenhavnske Brandforsikrings Monopol, har man troet, at det her var Stedet til at give en saadan Bestemmelse. Det er dette, der tilsigtes med Forslaget under Nr. 8, men isvrigt med saadanne lempelige Bestemmelser, at Ingen ved pludseligt at udtræde af den Kjøbenhavnske Brandforsikring skulde kunne unddrage sig fra at tage Deel i den Byrde, der allerede paahviler ham. Det er derfor foreskrevet, at der skal finde Opfigelse Sted, og at Vedkommende skal give sit Bidrag og veeltage i Brandskaderne indtil den Tid, da Assuranceaaret er udløbet. Endvidere er der givet forskellige Forskrifter, som sigte til at fikre en Panthaver imod, at en Eier ved at træde ud af den Kjøbenhavnske Brandforsikring skulde kunne gjøre Eiendommen ringere, end den er, saalænge den er indtegnet i denne Brandforsikring; og denne Deel af Forslaget er aldeles i Overensstemmelse med Loven af 8de Marts

1856. Jeg maa imidlertid tillade mig at gjøre opmærksom paa, at der i de allersidste Ord af dette Forslag for mig selv ved en Uagtsomhed er indløbet en Feiltagelse, som jeg tidligere burde have opdaget. Jeg har nemlig skrevet altfor tro ud af Loven af 8de Marts 1856, hvori det i de sidste Linier af den Paragraph, der svarer til nærværende Forslag, hedder: „Den almindelige Brandforsikring for Landet“; men der skal her staae: „den Kjøbenhavnske Brandforsikring“. Meningen er, at ligesom man skal kunne faae en Lettelse ved at gaae ud af den Kjøbenhavnske Brandforsikring og ind i en anden, saaledes skal man ogsaa omvendt have en Lettelse ved at gaae ud af de andre og ind i den Kjøbenhavnske, naar den bliver en frivillig Brandforsikring. Med Hensyn til alle andre Forsikringer findes der i Loven af 1856 det Fornødne, og det er altsaa ikke her Stedet at sige Noget derom. — Til dette Forslag er der af et æret Medlem (Klein) stillet et Underændringsforslag, som gaaer ud paa, at det Samtykke, der ifølge Forslaget skal forlanges af Panthaveren eller af dem, der have tinglige Rettigheder i Eiendommen uden at være Skjødehavere, skal paategnes selve Panteobligationen og Afkomstdocumenterne. Hvad dette Forslag angaaer, maa jeg bemærke, at jeg for mit Vedkommende har opfattet Loven af 8de Marts 1856 saaledes, at der virkelig kræves en Paategning paa Panteobligationen om Panthaverens Samtykke til, at Eieren udtræder af Brandforsikringen, idet det ganske strider imod Panteobligationens Natur, at der kan foregaae en saa væsentlig Forandring eller overhovedet nogen Forandring i dens Indhold, uden at det paategnes selve Obligationen, og at denne med en saadan Paategning kommer til Thinglæsning. Jeg har derfor betragtet et saadant Forslag som overflødig, men ved at eftersee forskellige administrative Bestemmelser, som jeg har kunnet finde, har jeg erfaret, at der er et Circulaire fra Justitsministeriet af 19de Juli 1853, som synes at gaae ud fra den Forudsætning, at Løse Attester om Panthaverens Samtykke ere tilstrækkelige, naar de blot ere forsynede med Bitterlighedsvidner. Dette troer jeg imidlertid ikke er i sin Orden, og jeg kan derfor for mit Vedkommende ikke Andet end